

да ги насърдчаватъ да се биятъ смѣло съ българитѣ. Въ всѣка дружина, въ всѣка рота и взводъ имало такива ходжи, които съ корана въ ржка заклевали войницитѣ да не отстѣпватъ отъ биткитѣ, да не бѣгатъ, а да побѣдятъ „гяуритѣ“ или да умратъ на бойното поле и тогава тѣхнитѣ души ще отидатъ направо въ рай. „Трѣбва, казвали тѣ,

Артилерията на позиция.

всѣки турчинъ да умре за великия пророкъ Мохамеда, за славния султанъ и за отечеството. Войницитѣ ги слушали и много се насърдили отъ думитѣ имъ.

Българитѣ знаеха, че турцитѣ се гласятъ здраво за новъ бой, та и тѣ се приготвиха добръ. Изкопаха сигурни окопи, наредиха артилерията по върховетѣ и очакваха заповѣдь.

На 21 януари вечерта около Одринъ тишотата слѣдъ 70 дневно мълчане пакъ загърмѣха. Войната се поднови. Сега отново трѣбваше да си примѣрятъ силитѣ двѣтѣ неприятелски войски. На-